

Kapitola 1

*Město Brod,
východně nedaleko Prahy,
7. února 2014*

„Heduš?“ dolehlo plačtivě z předsíně a Hedvice na chvíli ztuhla ruka s vrchovatou lžičkou granka. Rychle ponořila hnědou hromádku do hrnku horkého mléka, protože jemně třesoucí se prsty hrozily, že, jako už několikrát, budou lehká zrníčka všude jen ne tam, kde je ona potřebovala. Než dostala sílu zareagovat, opřela se odevzdaně oběma rukama o kuchyňskou linku, na okamžik sklonila hlavu a dvakrát se hluboce nadechla.

„Myslela jsem, že už spíš,“ sykla spíše pro sebe.

„Heduš?“ ozvalo se znova o něco zoufaleji. „Kde jsi?“

„Kde bych byla?“ Hedvika se ovládla, hrnek nechala radši na lince v kuchyni a pomalu došla do předsíně. „Tak co je zase?“ ptala se mírně, přestože věděla, co bude téměř jistě následovat.

„Heduš, nevíš, kam jdu?“ Muž v předsíni vypadal zoufale.

„Pro svetr?“ hádala jako vždy, jenže tentokrát zbytečně. Její manžel Miloslav se totiž pevně držel oběma rukama vytahovaných cípů oblíbeného svetru, jako by to byl jediný pevný bod na světě.

„Je ti zima, Mildo?“ pátrala Hedvika jako vždy.

Muž se krátce zamyslel. „Není!“ pronesl vítězoslavně a hned si radši s vysokým nasazením a soustředěním zaplnul jeden z knoflíků.

„Tak se ti chce na záchod?“ zaváhala opatrně a stejně jako vždy marně sledovala rozpačitý obličej, protože všechna Mildova snaha se teď soustředila do jednoho místa. Hedvika ztuhla, protože tentokrát manžel jakoby i lehce potlačil.

„Nechce!“

Oba si vydechli, a Milda se dokonce s úlevou usmál.

„Tak máš žízeň!“ rozhodla Hedvika za oba a hned donesla ve skleničce trochu vlažného čaje.

„Měl jsem žízeň,“ vydechl Miloš spokojeně a po jednom lehkém doušku vrátil skleničku manželce.

„A teď jdeš do postele spát.“

„A teď jdu do postele spát,“ pobrukoval si na krátké cestě do ložnice Milda sebejistě, sám se uložil, přitáhl si deku až po bradu, usmál se a v mžiku pravidelně oddechoval.

Hedvika se na manžela dívala, dokud nepootevřel ústa a nezačal mírně chrápat. Teď už si mohla být jistá, že bude mít klid, protože ten když jednou usnul, nic ho neprobudilo.

* * *

Tak jo, na záchod musím já a pak už se konečně pustím do práce. Paní Hedvika Smolová, které nikdo neřekl jinak než Heduš, udělala, co musela, a pak si pečlivě umývala ruce. Bohužel jí zase pohled sklouzl na zrcadlo. To by nevadilo, jenže touto večerní dobou a při umělém osvětlení v malé koupelnice, když se uviděla, vždycky se na sebe naštvála. Tentokrát se ani nepokusila o úsměv, ale snažila se naladit na každodenní dávku své práce. Hedvika, bývalá

učitelka češtiny, si v důchodu přivydělávala jako korektorka románů pro jedno velmi prestižní nakladatelství.

Na tu postarší vrásčitou dámu v zrcadle cukla jedním koutkem svěšených bezbarvých úst a alespoň si vlhkými prsty prohrábla vlasy. Hned si všimla šedivých odrostů.

„Kašlu na to,“ vyjelo z ní našťvaně, a aby zapomněla na nelichotivý pohled, radši přešla do obývacího pokoje a zapnula počítač. Jenže v té chvíli si vzpomněla, na jakém místě skončila pročitání textu včera v noci a neznatelně povzddechla: „Tak to zase bude počteníčko, snad se mi pak podaří usnout.“

Starý počítač se neochotně rozhučel.

Hedvika si postavila na stůl hned vedle klávesnice a popelníku hrnek s vychladlým kakaem.

„Ani škraloup se na tom nedělá,“ zkusila lehce prstem. No, nevádí, alespoň je to sladké, a s chutí si zapálila svoji první dnešní cigaretu. Celý život kouřila tajně a až večer, dříve na balkoně, dnes už klidně u pootevřeného okna ve druhém patře paneláku v malém městě nedaleko Prahy.

Ta ženská snad nechodila do školy, byla její první myšlenka, hned když poprvé potáhla a přečetla první větu. S nechutí opravila jedno měkké „i“ na ypsilon. Pak se zájmem a potichoučku znova četla opravenou větu:

„Dívka se neznatelně zavlnila v bocích, pak se mírně prohnula v zádech, aby jazyk, který jí jemně kroužil zatím pouze kolem pupíku, přesně věděl, kam zamířit ve chvíli, která musí nevyhnutelně přijít...“

„Panebože!“ Hedvika potáhla z cigarety, zakuckala se, vstala a přešla k pootevřenému oknu. Do mezery prudce

vyfoukla kouř a znatelně se zachvěla. Nemusela přemýšlet, proč. Vždyť mám na sobě jen noční košili, sice teplou, flanelovou, ale venku pěkně mrzne!

Stárnoucí žena by si nikdy nepřiznala, co doopravdy to chvění způsobuje. Bezděčně si sáhla na břicho a pokoušela se pod neforemnou látkou nahmatat vlastní pupík. Copak takhle si lidi fakt dokážou užívat? To jsou kecý. Co jsem komu udělala, že právě já musím opravovat takové výmysly a těm představám se nedokážu ubránit?

Z pootevřeného okna prudce vylétl téměř spálený filtr od cigárka a hned zmizel ve vrstvě čerstvě napadaného sněhu na střeše jednoho ze zaparkovaných aut.

„Tak dost!“ napomenula se tvrdě Heda. Jde se pracovat, musím se soustředit na chyby, a ne na obsah a na příběh, to bych se zase jen rozhodila a nic neudělala.

Jenže opravovat nesmyslné chyby se jí dařilo pouze necelou hodinu. Nešlo to. Hedvika zuřila nad spisovatelčinou gramatikou a ani jedna cigareta za druhou jí nepomohla přestat myslet na záhady sexuálního života hlavní hrdinky ještě nesmyslnějšího příběhu. „Copak tohle lidé fakt dělají v posteli?“ zavrtěla nevěřičně hlavou a otevřenou dlaní si pevně stiskla břicho, aby potlačila to neznámé záhadné chvění. S lítostivým výrazem se snažila rozpočmenout na vlastní sexuální život, jenže to všechno je tak dávno... Ale vždyť máme dceru! Taky jsme se přece měli rádi... za mlada... Tak jaké to bylo? Paní Hedvika pátrala v paměti. Nic z toho, co musela číst, nezažila. Taková klasika pod dekou, země se nechvěla, skály nepadaly...

nevadí, vždyť máme krásnou, zdravou dceru a jednu vnučku, a na všechno je pozdě. „Na všechno, co tady musím číst, je pozdě. A jestli je to vážně pravda, tak to já jsem nikdy nezažila a už nikdy nezažiju.“ To smutné zjištění ji naplnilo lítostí, ale také jakýmsi zvláštním klidem. Člověk prostě nemůže mít všechno.

Jenže sotva přišla do ložnice a rozsvítila malou stolní lampičku, pohled jí padl na hluboce spícího manžela. Vysíleně se posadila na kraj postele a hleděla na dementní uvolněný obličej, pootevřená chrápající ústa. Ne, nemůžu mít všechno, ale mít doma tohle? Za co? Za všechno nemít nic? Hedvice vyhrkly z očí slzy, protože se jí vybavila slova doktora: Alzheimer se může velmi rychle zhoršovat, u každého nemoc probíhá jinak a ten, kdo o nemocného pečuje, musí být připravený na všechno.

Na co? Na co se ještě mám připravit, když už teď mám doma děcko ve starém těle? Hedvika si lehla, zhasla, zahleděla se do stropu a šeptem pronesla větu, která jí poslední dobou pomáhala alespoň v klidu usnout: „Poradila jsem si s celou třídou rozjívených dětí, tak snad to jedno zvládnou taky.“

* * *

Druhý den odpoledne

„Nezvonil někdo?“ Miloš sebou trhnul.

Jasně že zvonil, vždyť to řinčí po celém bytě. Hedvika ale nahlas nic neřekla. Příčilo se jí odpovídat denně na stejné

otázky. Radši šla rychle otevřít, protože od doby, co normální zvonek museli vyměnit za řinčivé peklo, aby Miloš slyšel a otevřel, ji každé zvonění zaskočilo. Navíc, touto dobou se vždycky zastaví dcera Ladka s vnučkou na cestě ze školy.

„Ahoj mamko, jak se máte?“

„Ahoj babi,“ pozdravila méně nadšeně Hedviku vnučka a bylo vidět, že se jí dál nechce.

„Aničko, jen na chvilku, mrkneme na dědečka a jdeme dělat úkoly,“ povzbudila devítiletou dívenku Ladka a omluvně se zahleděla na matku. „To víš, moc ji to tady nebaví.“

„A co by ji taky u nás mělo bavit?“ zavrčela Hedvika neslyšně.

„Ahoj tati, tak co, jak se dnes máš?“ zaznělo jako obvykle na úvod každé dceřiny návštěvy.

Miloš pootevřel ztěžklá víčka, zaskočeně se na dceru zadíval a pronesl: „Nevíš, co jsem to chtěl říct?“

„Tati, vypadáš unaveně, měl by sis jít zdřímnout,“ pokračovala Ladka. „Bolí tě něco? A cos měl dnes na oběd?“ snažila se probrat nepřítomného otce z letargie hlasitými otázkami.

Miloš se zamyslel. „Sekanou!“ vyjelo z něho nečekaně po dlouhé pauze.

„Měli jsme kuře,“ procedila Hedvika mezi zuby. Zbytečně.

„Mami, vždyť vím... A tati, proč nemáš naslouchátko?“

„Já slyším...“

„Jasně že slyší, ale jen když chce. Když po něm něco chci já, neslyší nikdy,“ stěžovala si Hedvika dceři.

„A jak ti jdou korektury toho nového románu?“

„Představ si, že ta...“ Hedvika se zavzdušnila, ale když se podívala na Aničku, našťvaně dodala: „Ta spisovatelka je tak blbá, že napsala ve slově děti, háček nad t!“

„Asi jí gramatika moc nejde, a jinak? Jak píše? A jak se ten její první román prodává?“

„Ani se neptej! Píše hrozně, prodává se dobře, jenže to je tím sexem. Já to nechápu, něco tak povrchního a neskutečného!“

„Mami, erotické romány jsou dnes prostě v kurzu, co na-děláš...“

„Jenže to za ni píšu já! Opravuji každou větu,“ Hedvika zčervenala. „Taková nespravedlnost! Když mi vyšla kniha pohádek, nikoho nezajímala. A stačí holý...“

„Mami!“

„Chtěla jsem říct pupík, co je na tom?“ Hedvika v duchu zuřila.

„No, tak to si ji, až vyjde, i já ráda přečtu,“ zažertovala Ladka.

„Kam ten svět spěje! Hodnotné knihy, poezie, pohádky nikoho nezajímají, ale každá mladá koza je hned celebrita, hlavně když má výstřih, silikony a holý zadek!“

„No nic, mami, tak my už půjdeme.“

„Nesouhlasíš se mnou, že? Ale je to pravda!“

„Mamko, souhlasím, jen nevím, jak bych ti pomohla, prostě takový je svět a já se nechci kvůli takovým hloupostem trápit a hádat. Mám jiné starosti.“

„A to je vám jedno, co vyrostete z vašich dětí?“ zaječela Hedvika, protože už nedokázala svůj vztek ovládat.

„Maminko, není, ale některým věcem já prostě nezabráním.“

„Nevíš, co jsem to chtěl říct?“ probral Miloše manželčin hysterický křik.

„Chtěl sis vzít prášek,“ odfoukla si Hedvika a zvedla se, aby dceru a vnučku vyprovodila.

„Babi a co to děda vlastně chce vždycky říct?“

„To neví nikdo, a on už vůbec ne, zlatíčko.“